

[Elin Appel.]

verne, medens Modenheds- og Færdighedsprøver spiller alt for ringe en Rolle. Det er klart, at naar Eksamensfordringerne er, saadan som de er, maa det virke tilbage paa den daglige Undervisning. Der er visse Lærere — der er mange —, som kan hævde sig deroverfor, men der er ogsaa mange, som ikke kan, og det er i alt Fald Rigsdagens Opgave at skabe Rammer, som ikke hemmer den gode Undervisning. Det er muligt her til Lands at gaa igennem hele vor Enhedsskole uden nogen Sinde at kunne faa Tid til virkelig at fordybe sig i det Stof, man har med at gøre. Det er muligt at læse mange Tusinde Sider og kunne nogle Hundrede Aarstal og Navne uden nogen Sinde at have prøvet at dukke ned under alt dette til en virkelig Fordybelse i Stoffet. Man kan komme ud for mange tragikomiske Eksempler herpaa, som da en Elev, der blev spurgt, hvilke Behandlinger af overnaturlige Emner hun kendte, glædestraalende svarede „Gengangere“. Det er meget sjovt, men det er jo et Bevis paa, i hvilken Grad man kan Titler og Titler og Titler igen uden at have noget som helst Begreb om, hvad disse Titler dækker, og jeg ved ikke, hvilken Fornøjelse man har af til sine Dages Ende at vide, hvem der skrev „Gengangere“ og hvornaar, naar man tror, at der har man en glimrende Spøgelseshistorie.

Den Slags Eksempler kan der nævnes uendelig mange af, og de er morsomme at høre om, men gentager de sig bestandig, faar man et Indtryk af, i hvilken Grad Skelettet spiller en Rolle.

Jeg er fuldkommen klar over, at inden for pædagogiske Kredse er der efterhaanden en meget stærk Opposition mod Eksamensformen, hvad ogsaa den højtærede Undervisningsminister selv har givet Udtryk for her. Man hører det fra Universitetet, man ser det i Tanken om det Forsøgsseminarium, som vi lige nu er ved at give Lovkraft, man ser det i Lærerforeningens Henvendelser og i mange Forældres Indstilling. Det er Forslagsstillernes Mening, at ogsaa Rigsdagen bør komme den Opfattelse til Hjælp, at vor Eksamensform lægger Hovedvægten et galt Sted, og at vor Enhedsskole ikke er saa fuldendt, som den bør være, idet den i Særdeleshed omkring Mellemskolen har en ikke god Udførmning.

Det er Forslagsstillernes Opfattelse, at Rigsdagen bør give sit Bidrag til Løsning af disse Problemer. Det er vor Opfattelse, at det bedste, vi kan gøre, er at nedsætte en Kommission til Overvejelse af Sagen. Den sidste store Skolekommission sluttede

sit Arbejde i 1923, altsaa for 25 Aar siden, og hvis man erkender, at det Lovforslag, der efter 11 Aars Forløb kom for Rigsdagen og siden blev gennemført i 1937, paa disse Omraader ikke naaede sit Maal, kan det ikke være for tidligt at forsøge en Gang til.

Jeg skal indrømme, at det personligt ligger mig meget stærkt paa Sinde, om det var muligt at standse Eksamineriet. Det vilde for overordentlig mange føles som en Befrielse. Derfor skal jeg paa Forslagsstillernes Vegne anmode det høje Folketing om at foretage det Skridt, man fra Rigsdagens Side kan foretage, at nedsætte en Kommission til Overvejelse af vor Enhedsskoles Opbygning, til Behandling af de enkelte Led, saadan som de griber ind i hverandre, og saadan som de fungerer hver for sig, og til at overveje den Form for Prøver, vi nu har, overveje, om vi kan lægge dem om, saaledes at det bliver den Modenhed og Forstaaelse, man paa de forskellige Alderstrin kan forlange, der faar langt større Raaderum ved Bedømmelsen af Eleverne end den Hukommelsesprøve, vi nu har.

Jeg skal derfor paa Forslagsstillernes Vegne henstille, at man tager dette Forslag til Beslutning op til Overvejelse og derefter vedtager det for at nedsætte en Kommission som den foreslaaede.

Undervisningsministeren (Hartwig Frisch):

Det er maaske en lidt ejendommelig Situation, jeg er kommet i, ved at der her er stillet et Forslag til Beslutning, som i høj Grad vedrører min Virksomhed, uden at man har fundet sig Spor foranlediget til at tale med mig om Sagen. Jeg mødte det ærede Medlem Fru Elin Appel neden for Talerstolen lige før, og det ærede Medlem kom da hen til mig og spurgte mig, hvad jeg vilde gøre ved dette. Jeg synes i og for sig, at det ærede Medlem, før Forslaget blev stillet, kunde have rettet det Spørgsmaal til mig, men det er maaske saadan, ligesom naar man gaar Postvejen i Stedet for den direkte, at man mener, det er en Vej, der er bedre egnet til i hvert Fald at vække Opmærksomhed om det, man vil — i dette Tilfælde altsaa at jeg som Undervisningsminister skal nedsætte en Kommission.

Jeg vil gerne straks sige, at jeg ser med ganske overordentlig Glæde det friske pædagogiske Initiativ, som det ærede Medlem Fru Elin Appel har vist baade ved denne Lejlighed, i sin Tale, og ved tidligere Lejligheder, hvor det ærede Medlem baade her i Salen og andre Steder har talt om pædago-